

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

ÎNCHEIERE

cu privire la inadmisibilitatea recursului declarat de către Alexandru Cireș,

în cauza civilă, intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Alexandru Cireș împotriva Întreprinderii de Instruire și Producție „Lumintechnica” S.R.L. A S.O.M. privind anularea ordinului de eliberare din serviciu, restabilire în funcția anterior deținută, încasarea despăgubirii pentru perioada absenței forțate de la muncă, repararea prejudiciului moral, precum și compensarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 25 martie 2025 a Curții de Apel Centru,

*(Dosarul nr. 2ra-803/25
Nr. PIGD 2-24094065-01-2ra-14112025)*

Recursul vădit neîntemeiat, în temeiul art. 433 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă. Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel nu constituie un temei de casare a acesteia.

Au examinat anterior cauza judecătoreii:

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru (N. Mazur)

Instanța de apel: Curtea de Apel Centru (M. Anton, D. Dulghieru, C. Roșca)

05 iunie 2026

Textul corespunde originalului

Examinând în lipsa părților, admisibilitatea recursului declarat de către Alexandru Cireș,

Curtea Supremă de Justiție, în completul compus din

Stela Procopciuc, *Președinte,*

Gheorghe Stratulat

Ion Munteanu, *judcători,*

constată următoarele:

ÎN FAPT

1. La 20 august 2024, Alexandru Cireș a depus cerere de chemare în judecată împotriva Întreprinderii de Instruire și Producție „Lumintehnica” S.R.L. A S.O.M. (în continuare „Lumintehnica” S.R.L.) privind anularea ordinului de eliberare din serviciu, restabilirea în funcția de contabil anterior deținută, încasarea plăților salariale pentru perioada absenței forțate de la muncă, repararea prejudiciului moral, precum și compensarea cheltuielilor de judecată.

2. În motivarea cererii de chemare în judecată, reclamantul a relatat că, în temeiul contractului individual de muncă nr. 10/12/23-LC din 26 decembrie 2023, a fost angajat la „Lumintehnica” S.R.L. în funcția de contabil, pe perioadă nedeterminată, cu termen de probă de 3 luni și salariu lunar în cuantum de ***** lei.

3. După expirarea perioadei de probă și-a exercitat atribuțiile de serviciu în mod corespunzător, fără obiecții din partea angajatorului referitor la calitatea muncii prestate sau respectarea disciplinei muncii.

4. Reclamantul a indicat că, la 31 mai 2024, administratorul întreprinderii, i-ar fi comunicat verbal că este eliberat din serviciu, fără indicarea motivelor concedierii, fără solicitarea explicațiilor și fără prezentarea ordinului de eliberare din serviciu sub semnătură, contrar prevederilor art. 81 alin. (3) din Codul muncii. Totodată, acesta a menționat că, în aceeași zi, administratorul și șefa gospodăriei i-ar fi solicitat să predea bunurile din gestiune, materialele de serviciu și cheia de la birou, fiind determinat să semneze fișa de eliberare din serviciu din 31 mai 2024, după care i s-ar fi cerut să părăsească sediul întreprinderii.

5. Potrivit reclamantului, ulterior concedierii, pârâtul ar fi încercat să creeze aparența legalității măsurii dispuse, expediindu-i scrisorile nr. 85/24 din 04 iunie 2024 și nr. 89/24 din 06 iunie 2024, prin care i s-a solicitat prezentarea pentru oferirea explicațiilor privind pretinsa lipsă de la muncă și pentru luarea la cunoștință a ordinului de suspendare a contractului individual de muncă în contextul unei anchete de serviciu. De asemenea, reclamantul a invocat că, prin scrisoarea nr. 104/24 din 02 iulie 2024, angajatorul i-a solicitat să se prezinte pentru a lua cunoștință de ordinul de eliberare din serviciu, fără însă a-i remite copia ordinului sau a contractului individual de muncă, în pofida solicitărilor formulate inclusiv prin cererea din 24 iunie 2024 și prin demersurile expediate la 26 iunie 2024, 02 iulie 2024, 08 iulie 2024, 10 iulie 2024 și 15 iulie 2024.

6. Reclamantul a susținut că acțiunile angajatorului sunt ilegale și abuzive, apreciind că actele emise ulterior datei de 31 mai 2024 ar fi fost ajustate pentru justificarea concedierii.

7. În acest sens, a indicat că, la 14 iunie 2024, după încetarea raporturilor de muncă, pârâtul i-a transferat pe cardul salarial suma de 11101 lei, inclusiv salariul de bază în cuantum de 8000 de lei și compensația pentru concediul nefolosit în sumă de 3101 lei, aspect care, în opinia sa, confirmă încetarea efectivă a raporturilor de muncă la 31 mai 2024.

8. În drept, reclamantul și-a întemeiat pretențiile pe prevederile art. 6, art. 10, art. 89 și art. 90 din Codul muncii, invocând încălcarea dreptului la muncă, a obligației angajatorului de a respecta procedura legală de concediere și a obligației de a repara prejudiciul cauzat salariatului prin eliberarea nelegitimă din serviciu. Totodată, acesta a invocat că prin concedierea pretins ilegală i-au fost cauzate prejudicii materiale și morale, manifestate prin lipsirea de venituri salariale într-o perioadă economică dificilă, stres psihologic, disconfort emoțional, umilință, discriminare și afectarea demnității profesionale, susținând că a rămas fără unica sa sursă de existență. În acest context, reclamantul a solicitat încasarea prejudiciului moral în sumă de 40000 de lei, apreciată ca fiind echitabilă și rezonabilă în raport cu suferințele psihologice provocate prin acțiunile pretins ilegale ale angajatorului.

9. De asemenea, reclamantul a solicitat compensarea cheltuielilor de judecată în sumă de 55 lei 50 bani, reprezentând cheltuieli poștale suportate în legătură cu examinarea cauzei.

10. Astfel, având în vedere cele enunțate, Alexandru Cireș a solicitat anularea ordinului de eliberare din serviciu emis de „Lumintehnica” S.R.L., restabilirea în funcția de contabil, încasarea plăților salariale pentru perioada absenței forțate de la muncă începând cu 31 mai 2024 și până la restabilirea în serviciu, repararea prejudiciului moral în sumă de 40000 de lei și compensarea cheltuielilor de judecată în sumă de 55 lei 50 bani.

11. Prin hotărârea din 12 noiembrie 2024 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, s-a respins cererea de chemare în judecată depusă de Alexandru Cireș.

12. La 12 decembrie 2024, Alexandru Cireș, a declarat apel, completat la 28 februarie 2025 împotriva hotărârii din 12 noiembrie 2024 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, solicitând casarea acesteia, cu emiterea unei noi hotărâri prin care să fie admisă integral cererea sa de chemare în judecată.

13. Prin decizia din 25 martie 2025 a Curții de Apel Centru, s-a respins cererea de apel declarată de Alexandru Cireș și s-a menținut hotărârea din 12 noiembrie 2024 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru.

14. Pentru a decide astfel, Curtea de Apel Centru, a concluzionat că apelantul nu a demonstrat existența unor temeiuri legale pentru anularea ordinului de concediere nr. 49/24 din 14 iunie 2024, emis în temeiul art. 86 alin. (1) lit. h) din Codul muncii, reținând, din materialele cauzei că Alexandru Cireș și-a manifestat intenția de a demisiona, a predat bunurile materiale și cheia biroului, însă nu a depus cerere scrisă de demisie conform art. 85 din

Codul muncii și ulterior a lipsit nemotivat de la serviciu în perioada 03 iunie 2024 – 14 iunie 2024, fără a prezenta explicații sau acte justificative.

15. Totodată, instanța de apel a reținut că angajatorul a respectat procedura disciplinară prevăzută de art. 81 alin. (3), art. 86 alin. (1) lit. h) și art. 208 din Codul muncii, iar reclamantul nu a probat caracterul nelegitim al concedierii ori existența unor încălcări procedurale care să atragă nulitatea ordinului contestat.

16. De asemenea, instanța de apel a apreciat ca neîntemeiate criticile privind admiterea tardivă a referinței și a probelor prezentate de pârât, reținând că termenul procedural a fost prelungit în condițiile art. 110, art. 113, art. 115 și art. 185 din Codul de procedură civilă, fără afectarea dreptului reclamantului la apărare, motiv pentru care a considerat neîntemeiate și pretențiile accesorii privind restabilirea în funcție, încasarea salariului pentru perioada absenței forțate de la muncă, repararea prejudiciului moral și compensarea cheltuielilor de judecată.

17. La 10 noiembrie 2025, Alexandru Cireș a declarat recurs împotriva deciziei din 25 martie 2025 a Curții de Apel Centru, solicitând casarea acesteia și a hotărârii instanței de fond, cu emiterea unei noi decizii de admitere integrală a cererii sale de chemare în judecată și încasarea cheltuielilor de judecată în sumă de 655.50 de lei.

18. În susținerea cererii de recurs, recurentul a conchis că decizia din 25 martie 2025 a Curții de Apel Centru este ilegală și arbitrară, fiind pronunțată cu încălcarea normelor de drept material și procedural, prin preluarea formală a concluziilor primei instanțe, fără examinarea efectivă a circumstanțelor esențiale ale cauzei și fără aprecierea completă, obiectivă și rezonabilă a probelor administrate.

19. Recurentul a invocat că instanța de apel a interpretat eronat prevederile art. 85 alin. (1), (3) și (3¹) din Codul muncii, reținând nejustificat existența unei pretinse intenții de demisie, deși legislația prevede că demisia poate avea loc numai prin depunerea unei cereri scrise adresate angajatorului, iar un mesaj expediat prin telefon și semnarea fișei de eliberare din serviciu nu pot substitui procedura legală de încetare a raporturilor de muncă din inițiativa salariatului.

20. În opinia recurentului, instanțele ierarhic inferioare au ignorat circumstanțele care au precedat data de 31 mai 2024 și nu au analizat acțiunile administratorului Alexei Romanenco, ale Marinei Romanenco și ale Oxanei Ciocanu, persoană care, deși nu era angajată a întreprinderii, ar fi exercitat influență asupra conducerii și ar fi urmărit înlăturarea sa din funcția de contabil, inclusiv prin retragerea semnăturii electronice și crearea unor impedimente în exercitarea atribuțiilor de serviciu.

21. Recurentul a susținut că la 31 mai 2024 i-au fost preluate bunurile materiale, documentele de serviciu și cheia biroului, fiind anunțat verbal că este concediat, iar toate actele întocmite ulterior, inclusiv ordinul nr. 22/24 privind inițierea anchetei de serviciu, ordinul nr. 43/24 privind suspendarea contractului individual de muncă și ordinul nr. 49/24 din 14 iunie 2024 privind concedierea în temeiul art. 86 alin. (1) lit. h) din Codul muncii, ar fi fost emise

formal și retroactiv pentru a disimula concedierea pretins ilegală din 31 mai 2024.

22. Totodată, Alexandru Cireș a invocat că instanțele ierarhic inferioare și-au întemeiat soluțiile pe probe inadmisibile și nepertinente, precum mesajul telefonic expediat unui angajat, nota informativă a Oxanei Ciocanu, actele anchetei de serviciu și descifrările telefonice, fără a acorda o apreciere corespunzătoare fișei de eliberare din serviciu din 31 mai 2024, care, în opinia sa, confirma încetarea efectivă a raporturilor de muncă la acea dată. De asemenea, recurentul a susținut că i-a fost încălcat dreptul la apărare și la un proces echitabil garantat de art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, deoarece nu i-au fost comunicate toate înscrisurile anexate la referința depusă de intimat, inclusiv tabelul de pontaj și alte documente relevante, iar instanțele ierarhic inferioare nu au înlăturat contradicțiile dintre probele administrate.

23. În susținerea motivului de recurs prevăzut de art. 432 alin. (1) lit. e) din Codul de procedură civilă, Alexandru Cireș a invocat că decizia contestată este contrară practicii judiciare uniforme reflectate în decizia Curții Supreme de Justiție din 20 august 2025 în dosarul nr. 2rac-46/23 și decizia Curții Supreme de Justiție din 30 octombrie 2024 în dosarul nr. 2ra-1149/23, considerând că instanța de apel a pronunțat o soluție bazată pe o apreciere vădit nerezonabilă a probelor și pe o interpretare eronată a normelor legale incidente. În aceste condiții, recurentul a solicitat, în temeiul art. 432 alin. (1) lit. a), e), alin. (2) și art. 445 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură civilă, casarea integrală a deciziei din 25 martie 2025 a Curții de Apel Centru și a hotărârii din 12 noiembrie 2024 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, cu pronunțarea unei noi hotărâri de admitere integrală a acțiunii sale.

24. Prin referința depusă la 25 noiembrie 2025, „Lumintehnica” S.R.L., reprezentată de avocatul stagiar Sergiu Ungureanu a solicitat respingerea recursului declarat de Alexandru Cireș și menținerea în vigoare a actului judecătoresc de dispoziție contestat.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

25. Art. 431 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă:

- „(1) Examinarea recursului împotriva deciziilor instanțelor de apel ține de competența Curții Supreme de Justiție.
- (2) Asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători.”

26. Art. 432 alin. (1) lit. a)-f) și alin. (2) din Codul de procedură civilă:

- „(1) Recursul este admis dacă:
  - a) interpretarea legii din hotărârea contestată este contrară jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție;
  - b) prin admiterea recursului, se schimbă sau se consolidează jurisprudența Curții Supreme de Justiție;
  - c) a fost admis neîntemeiat un apel introdus tardiv sau a fost respins ca fiind tardiv un apel depus în termen;
  - d) hotărârea sau decizia vizează drepturile persoanei care nu a fost atrasă în proces;
  - e) hotărârea sau decizia este arbitrară ori se bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor;

f) instanța nu a fost compusă potrivit legii sau hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(2) Temeiurile menționate la alin.(1) lit.d)–f) pot fi invocate în recurs doar dacă au fost invocate în apel sau dacă încălcarea a avut loc în instanța de apel.”

27. Art. 433 alin.(1) lit. f) din Codul de procedură civilă:

„(1) Cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

f) recursul este vădit neîntemeiat.”

28. Art. 434 alin.(1) – (2) din Codul de procedură civilă:

„(1) Recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărîrii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

(2) Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.”

29. Art. 440 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă:

„(1) În cazul în care se constată existența unuia dintre temeiurile prevăzute la art.433, completul din 3 judecători, printr-o încheiere irevocabilă adoptată în lipsa părților, declară recursul inadmisibil.

(2) Încheierea privind inadmisibilitatea recursului, care conține sumar faptele cauzei, motivele și temeiul inadmisibilității, se publică pe pagina web oficială a Curții Supreme de Justiție și se expediază părților.”

MOTIVAREA INSTANȚEI

30. Referitor la termenul de declarare a recursului, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție conchide că Alexandru Cireș s-a conformat dispozițiilor art. 434 alin.(1) din Codul de procedură civilă, și a depus în termen recursul la 10 noiembrie 2025. Or, decizia Curții de Apel Centru a fost pronunțată la 25 martie 2025 și notificată recurentului, prin intermediul poștei electronice la 09 septembrie 2025 (f.d.191).

31. Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (1) lit.a)-f) și alin. (2) din Codul de procedură civilă (a se vedea pct.26).

32. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție notează că procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 din Codul de procedură civilă.

33. Din analiza prevederilor legale reținute supra, rezultă că admisibilitatea/inadmisibilitatea recursului urmează să însușească în condițiile Codului de procedură civilă exercitarea efectivă a unui control de legalitate veritabil bazat pe temeiuri concludente și serioase. Astfel, normele citate oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă.

34. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție notează, că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

35. Din analiza recursului declarat rezultă că Alexandru Cireș a invocat temei de admisibilitate prevederile art. 432 alin. (1) lit. a) și e) din Codul de procedură civilă (a se vedea pct. 23).

36. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție conchide că motivele de casare, invocate în recursul depus de Alexandru Cireș nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (1) lit. a) și e) din Codul de procedură civilă, întrucât interpretarea legii realizată prin hotărârea contestată nu contravine jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție și nici nu s-a constatat că decizia contestată ar fi arbitrară.

37. La acest capitol, sub aspectul temeiului prevăzut la art. 432 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură civilă, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție notează că recursul este admis numai în situația în care, se constată că interpretarea legii realizată de instanța inferioară contravine jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție, respectiv atunci când instanța de apel a aplicat dispozițiile legale într-un mod diferit de cel statuat în mod constant prin hotărâri irevocabile ale instanței supreme, iar această abatere a avut o influență determinantă asupra soluției pronunțate în cauză.

38. Recurentul nu a demonstrat existența unei contradicții între soluția instanței de apel și jurisprudența uniformă a Curții Supreme de Justiție. Iar, în lipsa unor hotărâri anterioare ale Curții Supreme de Justiție care să statueze în mod diferit asupra normelor aplicabile cauzei și să fie puse în contradicție cu decizia atacată, motivul de recurs invocat nu poate fi reținut.

39. Astfel, admisibilitatea recursului pe baza art. 432 alin. (1) lit. a) nu este justificată, iar continuarea procedurii de recurs ar conduce la o utilizare excesivă și nejustificată a căii de atac, afectând principiul stabilității și predictibilității actului de justiție.

40. De altfel, verificând legalitatea și temeinicia deciziei contestate prin prisma argumentelor recursului, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție nu a stabilit că soluția instanței de apel este contrară legii sau că ar fi întemeiată pe o apreciere nerezonabilă a probelor. Dimpotrivă, decizia contestată a fost emisă cu respectarea prevederilor legale, fiind rezultatul unei cercetări multiaspectuale, complete, nepărtinitoare și nemijlocite a tuturor probelor administrate, examinate în ansamblul și interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege.

41. Totodată, sub aspectul jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, se constată că soluția instanței de apel corespunde principiului securității raporturilor juridice și exigenței previzibilității jurisprudenței, consacrate în cauzele *Brumărescu contra României* și *Beian contra României*, în care Curtea a statuat că doar existența unor contradicții profunde și persistente la nivel național poate încălca dreptul la un proces echitabil. Or, în prezenta cauză nu s-au identificat asemenea divergențe, iar hotărârea atacată se înscrie în linia unei practici judiciare coerente și unitare.

42. Aici, instanța de recurs notează că constatările indicate în actele judecătorești al Curții Supreme de Justiție, emise în cauzele nr. 2rac-46/23 și nr. 2ra-1149/23, invocate de Alexandru Cireș cu titlu de practică judiciară, sunt

distincte de prezentul litigiu, în partea circumstanțelor, temeiurilor de fapt și de drept aplicabile, respectiv nu pot fi reținute drept cauze similare în scopul emiterii unei soluții identice.

43. De altfel, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a notat că eventualitatea unor divergențe de jurisprudență este inerentă în mod normal oricărui sistem judiciar care se bazează pe un ansamblu de instanțe de fond având competență teritorială. Astfel de divergențe pot apărea și în cadrul aceleiași instanțe, iar acest lucru nu se poate considera în sine contrar Convenției (Santos Pinto v. Portugalia, din 20 mai 2008, pct. 41; și Parohia Greco-Catolică Lupeni și alții v. România (MC), pct. 116 (b)).

44. În ceea ce privește susținerea recurentului potrivit căreia hotărârea instanței de apel ar fi arbitrară, în sensul art. 432 alin. (1) lit. e) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs reține că nu orice dezacord cu soluția instanței ierarhic inferioare echivalează cu o încălcare a principiilor de drept sau cu o hotărâre arbitrară.

45. Din punct de vedere jurisprudențial, noțiunea de „hotărâre arbitrară” trebuie înțeleasă în lumina interpretărilor date de Curtea Europeană a Drepturilor Omului.

46. Astfel, în cauza *Bochan v. Ucraina (nr. 2)*, 5 februarie 2015, § 62, Curtea a reținut că o decizie judecătorească este arbitrară dacă nu are nicio bază juridică în dreptul intern și nu stabilește nicio legătură logică între faptele litigiului, norma juridică aplicabilă și soluția adoptată. În plus, în cauza *Ballıktaş Bingöllü v. Turcia*, 22 iunie 2021, § 75, s-a subliniat că o hotărâre este afectată de o „eroare vădită” atunci când conține o eroare de drept sau de fapt atât de gravă încât niciun judecător rezonabil nu ar fi putut să o comită și care are potențialul de a compromite echitatea procesului.

47. Aplicând aceste repere la cauza dedusă judecătii, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție constată că hotărârea instanței de apel a fost pronunțată în temeiul probelor legal administrate și al unei interpretări conforme a normelor legale incidente. Hotărârea contestată nu este lipsită de fundament juridic, iar raționamentele instanței de apel sunt clare și coerente, reflectând o legătură directă între situația de fapt și dispozițiile legale aplicabile.

48. Referitor la susținerea privind pretinsa apreciere vădit nerezonabilă a probelor, instanța de recurs constată că nu a fost demonstrată existența unei erori evidente de evaluare a materialului probator, care să fi fost determinantă pentru soluția adoptată. O simplă divergență în interpretarea probelor nu este suficientă pentru a atrage incidența art. 432 alin. (1) lit. e) din Codul de procedură civilă.

49. Prin urmare, nu se poate reține caracterul arbitrar al hotărârii, întrucât nu s-a dovedit o abatere evidentă de la dreptul intern, nici o nefundamentare juridică, astfel cum impune art. 432 alin. (1) lit. e) din Codul de procedură civilă, coroborat cu jurisprudența CtEDO.

50. Respectiv, întrucât, potrivit art. 432 alin. (1) lit. e) din Codul de procedură civilă, o eroare în aprecierea probelor poate atrage admiterea recursului doar dacă este vădită, inexplicabilă rațional pentru un profesionist și determinantă pentru soluția pronunțată, iar în speță recurentul nu a demonstrat aceste elemente și nu a prezentat argumente sau probe concludente privind caracterul arbitrar al deciziei Curții de Apel Centru, care a fost întemeiată pe probele administrate și interpretarea corectă a normelor legale, rezultă că cererea de recurs este nefondată.

51. În context, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei contestate, or, motivele invocate în cererea de recurs sunt similare celor invocate în cadrul judecării anterioare a cauzei, asupra cărora instanța de apel s-a pronunțat corespunzător cu respectarea prevederilor legale.

52. Decizia din 25 martie 2025 a Curții de Apel Centru nu poate fi considerată arbitrară, întrucât instanța de apel a motivat pe larg hotărârea, a individualizat în mod just situația părților, a coroborat probele administrate și a aplicat în mod corect dispozițiile art. art. 81 alin. (3), art. 85 alin. (1), (3) și (3¹), art. 86 alin. (1) lit. h) și art. 208 din Codul muncii, precum și art. 432 alin. (1) lit. e) din Codul de procedură civilă, care definește temeiurile reale pentru admiterea unui recurs. Nemulțumirea exprimată de recurent privind respingerea cererii sale de chemare în judecată, nu poate suplini absența unor vicii efective de legalitate sau de fond ale hotărârii contestate. Instanța de apel a reținut corect că Alexandru Cireș nu a depus o cerere scrisă de demisie conform art. 85 din Codul muncii, însă, după manifestarea intenției de a părăsi locul de muncă și predarea bunurilor aflate în folosință, nu s-a mai prezentat la serviciu în perioada 03 iunie 2024 – 14 iunie 2024 și nu a prezentat explicații sau acte justificative privind absența sa. Totodată, angajatorul a respectat procedura disciplinară prevăzută de art. 208 din Codul muncii și a emis ordinul de concediere cu respectarea art. 81 alin. (3) și art. 86 alin. (1) lit. h) din Codul muncii, iar susținerile privind lipsa condițiilor de muncă, pretinsa concediere verbală și nelegalitatea probelor administrate nu au fost confirmate prin probe concludente.

53. Prin urmare, dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei contestate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a are un caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

54. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție remarcă că potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII din Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele ierarhic inferioare. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

55. În contextul prevederilor art. 432 alin. (2) din Codul de procedură civilă, în cazul invocării inclusiv în recurs de către recurent a temeiurilor conținute la art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs verifică sub aspectul dat temeiurile recursului.

56. La acest aspect, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în jurisprudența sa constantă, statuează că, dreptul de acces la instanță nu este absolut. Există limitări implicit admise (cauza Golder împotriva Regatului Unit, p. 38, cauza Stanev împotriva Bulgariei (MC), p. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (cauza Luordo împotriva Italiei, p.85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (cauza Levages Prestations Services împotriva Franței, p. 45). Procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6§1 (cauza Helmers c. Suediei, 09 octombrie 1991).

57. Din considerentele redate, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție concluzionează că recursul declarat de Alexandru Cireș, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 din Codul de procedură civilă și drept urmare prin prisma art. 433 alin. (1) lit. f), urmează a fi considerat inadmisibil, deoarece este vădit neîntemeiat.

58. Din aceste motive, în conformitate cu art. art. 431, alin. (1) și (2), art. 433, alin. (1), lit. f), 440, alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă,

COMPLETUL, CU UNANIMITATE DE VOTURI

Consideră inadmisibil recursul declarat de către Alexandru Cireș împotriva deciziei din 25 martie 2025 a Curții de Apel Centru.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte

Stela Procopciuc

Judecători

Gheorghe Stratulat

Ion Munteanu